

Ninh Long László esküje

2023 március 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Magyarországot lábtörőnek használják olyanok, akiknek fogalmuk sincs, kik vagyunk

Interjút olvasok. A vietnami–magyar operaénekesssel, Ninh Duc Hoang Long Lászlóval készítette a Mandiner. Ez az a remek fiatalember, aki most március 15-én a Nemzeti Múzeumnál elénekelt a Hazám, hazámat. Talán nem voltam egyedül vele: párás szemmel hallgattam, a szívemet melegség öntötte el. Ninh Long László úgy adta el a magyar hazaszeretet talán legfontosabb áriáját, hogy hangja átölelt minden magyart Kárpát-medencén belül s azon kívül. Ilyenre csupán az képes, aki szívbe, lélekbe énekel. Így énekel.

„Tíz évvel ezelőtt, néhány hónappal Magyarországra érkezésem után, a Balassi Intézetben énekeltem először a Hazám, hazámat, amire egyébként egy magyar barátom hívta fel a figyelmemet. Akkor még nagyon keveset tudtam magyarul. Eleinte honvágyam volt, és Vietnamra gondoltam a dal előadása közben, de időközben megtanultam a nyelvet, a fiatalságom legszebb éveit itt töltöttem, és Magyarország fokozatosan az otthonomává vált” – meséli az interjúban Ninh Long László.

Nagyon ritkán nézek tévét, de annak idején a Virtuózokat figyeltem. Szerencsém volt, ott láthattam Ninh Long László első színpadra lépését. Talán 2018-ban történt. Kacsóh Pongrác János vitézéből Jancsi belépőjét adta elő. (Aki esetleg lemaradt róla, a videómegosztó oldalakon pótolhatja, házi feladat.) Azt mondják, a tehetségkutató műsorokban minden csak megjátszás, póz, a mosolyok formatervezettek, s könnyeket rí a zsűri – mégsem hiszem, hogy Miklósa Erika opera-énekesnő zsűritag színlelte volna a sírást. Érezni lehetett az őszinte meghatottságát. Hiszen ugyanazt éreztük mi is a képernyő innenső oldalán. Atyaégy! Idejön hozzánk ez az áldott ember akárhány ezer kilométerrel, és úgy énekl e szívünknek oly kedves dalt, mintha tényleg maga lenne Kukorica János. Nincsenek rá szavak.

Így esett, hogy azután Jancsi belépője – Ninh Duc Hoang Long László előadásában – szépen fölkerült az egyik autós válogatás CD-mre (a Simándy-féle változat mellé). Amikor utazunk valahová, a gyerekeim is vele éneklnek.

Olvasom tovább az interjút. „Életem legnagyobb fordulópontja öt évvel ezelőtt volt, amikor az államfővel megkaphattam a magyar állampolgárságot. Attól fogva, hogy az eskütételben elmondtam: »Magyarországnak hű állampolgára leszek«, kezdtem magyarnak érezni magam. A mostani, március 15-i alkalom azonban más volt, mint az eddigiek. Hogy azon a történelmi helyszínen léphettem fel, ahol 175 évvel ezelőtt a márciusi ifjak forradalmat kezdtek a nemzeti szabadságért, új érzéseket hívott elő bennem. Művész vagyok, ezt tudtam tenni: teljes szívemmel, lelkemmel és tiszteletemmel énekeltem a régi hősöknek és Magyarországnak.”

Átjött, éreztük.

S miközben március 15-én Ninh Duc Hoang Long László negyvennyolcas hűseink tiszteletére, szívbe-lélekbe énekelte a Hazám, hazámat a Nemzeti Múzeum előtt, a másik Magyarország képviselői pár utcával arrébb az öklüket rázták és ugyanúgy Brüsszel meg Washington beavatkozását követelték a magyar szabadság elfojtására, mint az év többi napján. E másik Magyarország képviselői (noha többségük itt született a Kárpát-medencében) nem tisztelik hűseinket, és nem ünnepelnek a nemzeti ünnepen, hanem „tüntetnek”. Mert nekik csupán ennyiről szól ez az ország. (Szónokukat idézve: „ez a k...rva ország”.)

Ezek a gyölölettel, hataloméhséggel eltorzult figurák nyilván nem értik, hogyan szeretheti Magyarországot a több ezer kilométerrel érkezett Ninh Long László, aki immár a honfitársunk. És minden bizonnyal sosem fogják megérteni – hiszen ez az a bizonyos másik Magyarország, amelyet Isten óvjon minden jóakarátú embert.

De vissza a mi Lászlónkhoz! „Egyetlen magyar zeneszerzőt, Liszt Ferencet hallottam csak korábban. És ez volt az egyik oka, amiért Magyarországra jöttem, a róla elnevezett Zeneakadémiára. Tiszta lappal érkeztem, a két tanárom Kiss-B. Atilla és Cseh Dalma írtak fel erre a tiszta lapra mindent! Sok értékes tudást kaptam és kapok a mai napig tőlük, szívbe tanítanak engem, nélkülük nem sikerült volna. Kiss-B. Atilla évek óta a keresztapukám is – Ninh Duc Hoang Long László vagyok egyébként –, és nemcsak a zenével, hanem az élettel kapcsolatos dolgokban is mindig mellettem áll.”

E mondatait azért idézem, hogy látszódjék: ez a fiatalember nemcsak Isten áldotta tehetség, de szerény és hálás is. És nem csupán tanárainak, hanem második hazájának is. Hiszen az interjú végén így fogalmaz: „Akárcsak a feleségemnek, úgy nekem is Vietnam a szülőhazám, Magyarország az otthonom. Bár a nyelv tényleg nagyon nehéz, még tíz év után is gyakran rossz akcentussal beszélek, és hosszú időbe telt megszoknom a hideg teleket is, Magyarország mindent megadott nekem. Tudást. Emberséget. Kedvességet. A keresztszüleimet. A legértékesebb ajándékok pedig a drága kislányaim, akik ezen a szent földön születtek. Örökre itt tervezünk maradni. Én tényleg komolyan gondoltam az eskü szavait, hogy »Magyarországnak h? állampolgára leszek«.”

Nehéz meghatottság nélkül olvasni e sorokat. (Nekem nem is sikerül.) Különösen ilyen id?kben, amikor kintr?l és bentr?l annyi bántás, rágalom zúdul ránk. Amikor Magyarországot lábtör?nek használják olyanok, akiknek halvány segédfogalmuk sincs róla, kik vagyunk – nem is kíváncsiak rá. Lám, itt van Kim Lane Scheppele amerikai balliberális politológus, a Princeton Egyetem szociológiatanára, aki még a nemzeti ünnepünkön sem bírta megállni, hogy belénk ne rúgjon. (S rúgásából kijutott Ninh Long Lászlónak, ennek a szerény és kedves fiatalembernek is.) Ezt írta: „Most már tudjuk, hogy néz ki a patriotizmus Magyarországon! A férfiak 1930-as évekbeli katonai ruhát viselnek, a hölgyek pedig úgy öltöznek, mint A szolgálólány meséjében!”

Ninh Long László díszmagyar ruhája és a 30-as évek... Istenem! És ez a végtelenül primitív, gy?lölköd? n? (az amerikaiak Vásárhelyi Máriája) egy ottani egyetemen taníthat. Az óvodából sem szabadott volna továbbengedni, olyan közveszélyesen sötét.

Elém tolokodik egy néhány évvel ezel?tti eset. Uj Péter, a 444 f?szerkeszt?je gonosz tréfát ?zött Liu Shaolin Sándor gyorskorcsolyázó olimpiai bajnokunkkal. Így élcel?dött rajta, amikor kizárták egy versenyb?l: „Lökött a kínai vendégmunkás.” (A f?szerkeszt? mentségére szóljon: kés?bb bocsánatot kért.) Akkor azt írtam Ujnak: „Sándor Magyarországon született magyar ember, akinek édesanyja magyar, édesapja kínai, ? pedig magyarnak tartja magát. Mi pedig pont úgy szeretjük ?t, mint minden magyart, és örülünk, hogy ilyen kincsünk van. Ha apja-anyja hottentotta lenne, de ? magyarnak tartaná magát, akkor is ugyanúgy szeretnénk. Mert a magyar egy végtelenül befogadó, türelmes, szeretettel? nép. Ilyen volt mindig, és ilyen is marad. Azért vagyunk ilyen szépek, okosak és szerények [íronia!], mert bennünk ezernyi nép vére összevegyült, és pompás elegyet alkotott. Így fordulhat el?, hogy legnagyobb költ?ink, hadvezéreink, szabadságh?seink vagy éppen olimpiai bajnokaink között számosan vannak, akiknek felmen?i magyarul sem tudtak. És gyermekük mégis úgy szereti Magyarországot, hogy az életét adná érte. Ahogy Illyés Gyula megfogalmazta: »Magyarnak lenni nem származás, hanem vállalás dolga.«.” Illyés mondata a lényeg. Örök érvény?.

Ninh Long László tehát esküt tett, s ahhoz h?en örökre itt tervez maradni. Így legyen! Azt hiszem, ennek minden jóakarató magyar ember örül.

Borítókép: Ninh Long László (Fotó: MTVA/Képerny?kép)

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
